

Sygn. akt IV U 527/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Małgorzata Habaj

Protokolant : Katarzyna Zych

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 marca 2014 roku w Ś.

sprawy z odwołania **P. F.** reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego M. F.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

z dnia 12.09.2013 roku , znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

odwołanie oddała.

UZASADNIENIE

Przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 12.09.2013 utrzymujące w mocy orzeczenie (...) zaliczające ją do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym i wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i przyznanie znacznego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu wskazała na schorzenia dziecka i jego stan zdrowia uzasadniające jej zadaniem orzeczenie znacznego stopnia niepełnosprawności i przyznanie jej świadczeń związanych z tzw. pkt 7 i 8 wskazań.

Strona pozwana przesłała odwołanie do Sądu nie znajdując podstaw do zmiany wydanego orzeczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia powódka P. F. jest osobą upośledzoną umysłowo . Biegły sadowy stwierdził , iż u badanej ogólny poziom sprawności umysłowej , poziom inteligencji bezsłownej i słownej w dolnej granicy umiarkowanego niedorozwoju umysłowego. jest osoba pogodna o ubogim zasobie słów i pojęć, z zaburzoną zdolnością myślenia logicznego, przyczynowo-skutkowego, wnioskowania, rozumowania abstrakcyjnego. Umie liczyć od 1-10, zna niektóre litery, kolory. Niedojrzała społecznie, emocjonalnie, , o bierno-zależnym stylu funkcjonowania, niepewna siebie.

Biegły psychiatra stwierdził, iż poziom zaawansowania choroby nie skutkuje zaleceniem powódki do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Dowód: akta (...) (w załączeniu)

opinia biegłego sądowego k. 15-20

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył :

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 (oraz 4) ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U z dnia 9 października 1997 roku NR 123 , poz. 776 ze zmianami) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności , w zależności od tego , czy niepełnosprawny:

a) jest osobą - niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej – wymagającą niezbędnej w celu pełnienia ról społecznych stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji , tj. zaspokajania bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych , za które uważa się przede wszystkim samoobsługę , poruszanie się , komunikację i komunikowanie się(znaczny stopień);

b) jest osobą -o naruszonej sprawności organizmu w takim stopniu , iż jest osobą niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą w celu pełnienia ról społecznych częściowej lub okresowej pomocy innej osoby (stopień umiarkowany);

c) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (lekki stopień niepełnosprawności).

Jak wynika z materiału dowodowego , w szczególności opinii powołanego w sprawie biegłego ,powódka jest osobą niewątpliwie niepełnosprawną , jednakże brak jest podstaw , aby zaliczyć ją do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym. Uznał , iż powódka jest upośledzona umysłowo w dolnej granicy umiarkowanego niedorozwoju umysłowego , umie porozumiewać się z otoczeniem, poruszać i przemieszczać, spożywać posiłki i ubierać się, wykonywać proste czynności, proste polecenia, kontroluje czynności fizjologiczne. Wymaga zatem częściowej lub czasowej pomocy innej osoby, nie wymaga zaś stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby. Zgodnie z art. 4 a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnienia osób niepełnosprawnych (Dz.U z 9 października 1997 roku , nr 123 , poz. 776 ze zmianami) osoby , które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy , z powodu wady wrodzonej , długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne w danym wieku. Na podstawie opinii biegłego , który orzekł w niniejszej sprawie na podstawie kryteriów zawartych w §1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 roku w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia /Dz.U z dnia 1 marca 2002 roku nr 17 poz. 162 ze zmianami) , ustalono , iż powódka spełnia przesłanki do zaliczenia jej do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym jednakże zaawansowanie choroby nie wymaga aby uznać , iż powódka wymaga stałej czy długotrwałej trwałej pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji i zaliczenia jej do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowej, spójnej, i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe. Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnych dowodów w sprawie i nie znajdując podstaw do zakwestionowania opinii biegłego , dał jej wiarę w całej rozciągłości jako wyczerpującej i w sposób rzeczowo i przekonująco uzasadnionej. nawet w świetle złożonych przez powódkę zastrzeżeń , w których nie podaje nowych okoliczności i wniosków

Opinia biegłych zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie wg. Art.233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych

w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych.

Mając na uwadze powyższe , w oparciu o powołane przepisy i na podstawie art. 477 14 §1 kpc odwołanie oddalono.